

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 444/2026
15.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела незаконит лов у саизвршилаштву из члана 276. став 4. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Марка Ристића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.717/23 од 12.05.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж1 145/25 од 22.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Марка Ристића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.717/23 од 12.05.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж1 145/25 од 22.08.2025. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 6К.бр.717/23 од 12.05.2025. године окривљени АА и ББ су оглашени кривим због извршења кривичног дела незаконит лов у саизвршилаштву из члана 276. став 4. у вези члана 33. КЗ и осуђени су на казне затвора у трајању од по 10 (десет) месеци. Према окривљеном ББ је изречена мера безбедности одузимање предмета и то 33 птица од чега 30 штиглица и 3 конопљарке. Окривљени су обавезани да плате суду на име паушала износе од по 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 145/25 од 22.08.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Марка Ристића и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.717/23 од 12.05.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Марко Ристић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да

Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини или делимично пресуде Основног суда у Нишу 6К.бр.717/23 од 12.05.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж1 145/25 од 22.08.2025. године или само другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење и одлуку првостепеном или другостепеном суду, са наредбом да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи у целини или делимично наведене пресуде или само другостепену пресуду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљених АА и ББ у поднетом захтеву истиче да се побијана осуђујућа пресуда заснива на незаконито прибављеним доказима и то на потврди о привремено одузетим предметима ПУ у Нишу ПС Сврљиг број 54745/22 од 24.10.2022. године и форензичкој документацији, а које незаконито прибављене доказе је требало издвојити из списка предмета у складу са одредбама чланова 16. став 1. и 84. ЗКП. Као разлог незаконитог прибављања наведених доказа, бранилац истиче да су ови докази резултат незаконито предузете радње претресања лица и ствари од стране полицијских службеника, будући да полицијски службеници критичном приликом нису имали наредбу о претресању надлежног суда у смислу члана 155. ЗКП, а у конкретној ситуацији нису били испуњени услови из члана 158. став 1. ЗКП да се претрес окривљених и ствари изврши без наредбе суда, при чему из списка предмета произилази да полицијски службеници нису у смислу одредбе члана 157. став 4. ЗКП сачинили записник о извршеном претресању, нити су у смислу одредбе члана 160. ЗКП поднели извештај судији за претходни поступак, а на шта су по браниоцу били обавезни по закону.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, исти наводи захтева за заштиту законитости били су истакнути у жалби браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Марка Ристића, те су били предмет разматрања Вишег суда у Нишу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Нишу 6К.бр.717/23 од 12.05.2025. године. Виши суд у Нишу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 2 другостепене пресуде Кж1 145/25 од 22.08.2025. године изнео разлоге, прихватајући при томе разлоге које је првостепени суд у вези наведеног дао на страни 8 првостепене пресуде, а које разлоге као правилне

прихвата и Врховни суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева браниоца окривљених у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да дело за које су окривљени оглашени кривим није кривично дело, будући да из чињеничног описа дела датог у изреци пресуде не произилазе сва битна законска обележја кривичног дела незаконит лов у саизвршилаштву из члана 276. став 4. у вези члана 33. КЗ и то радња извршења кривичног дела као објективни елемент кривичног дела и кривица окривљених као субјективни елемент кривичног дела, а такође не произилази ни намера да окривљени лове дивљач ради њеног одстрела, при чему није описано ни поступање окривљених као саизвршилаца.

Тежи облик кривичног дела незаконит лов из члана 276. став 4. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 72/2009 од 03.09.2009. године, са ступањем на снагу дана 11.09.2009. године) чини онај ко лови дивљач чији је лов забрањен или ко лови без посебне дозволе одређену врсту дивљачи за чији је лов потребна таква дозвола или ко лови на начин или средствима којима се дивљач масовно уништава.

Одредбом члана 33. Кривичног законика, којом је ближе одређен појам саизвршилаштва као облика саучесништва у кривичном делу, је прописано да ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те имајући при томе у виду чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне првостепене пресуде и то да су окривљени АА и ББ „... у урачунљивом стању, заједничким учествовањем у радњи извршења са умишљајем, ловили дивљач, чији је лов забрањен сходно члану 74. став 2. тачка 3) у вези става 1. Закона о заштити природе и то 30 штиглица ... и 3 конопљарке ..., које врсте се налазе на листи I Правилника о проглашењу и заштити строго заштићених и заштићених дивљих врста биљака, животиња и гљива („Службени гласник Републике Србије“, број 5/2010, 32/2016, 98/2016) као строго заштићене врсте, на тај начин што су користећи мрежу ухватили наведене птице и потом их стављали у кавезе, које су ставили у торбе, а које торбе су ставили у гепек пмв марке „Опел Кадет“, којим возилом су кренули у правцу Сврљига, где су ... заустављени од стране полицијских службеника, који су у возилу пронашли наведене птице и исте одузели од окривљених уз потврду о привремено одузетим предметима, а били су свесни забрањености и противправности свог дела и хтели су његово извршење“, а у време и месту ближе описаним у изреци пресуде, то, по налажењу Врховног суда, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљених АА и ББ стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела незаконит лов у саизвршилаштву из члана 276. став 4. у вези члана 33. КЗ за које су они оптужени и правноснажно оглашени кривим, због чега се као неосновани оцењују наводи браниоца окривљених којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Супротно наводима браниоца окривљених, у чињеничном опису кривичног дела у

изреци правноснажне првостепене пресуде је јасно наведена радња извршења предметног кривичног дела, обзиром да је наведено да су окривљени ловили дивљач, чији је лов забрањен сходно члану 74. став 2. тачка 3) у вези става 1. Закона о заштити природе, а описан је и начин на који су то критичном приликом чинили, при чему су сходно одредби члана 22. став 1. КЗ наведени и сви елементи кривице окривљених, будући да је наведено да су окривљени били у урачунљивом стању и да су били свесни забрањености и противправности свог дела и хтели су његово извршење (директан умишљај и свест о забрањености дела). Поред тога, како из радњи окривљених описаних у изреци правноснажне првостепене пресуде недвосмислено произилази да су окривљени АА и ББ заједничким учествовањем у радњи извршења са умишљајем заједнички извршили предметно кривично дело, то је суд правилно нашао да су окривљени у конкретном случају поступали као саизвршиоци у смислу члана 33. КЗ и сходно томе је у конкретном случају правилно применио наведену одредбу.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљених у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да нижестепени судови нису у побијаним пресудама дали разлоге о одлучним чињеницама, а посебно ниједном речју нису образложили у чему се састоји саизвршилаштво окривљених и међусобна подела улога, као и којим радњама је сваки од окривљених учествовао у извршењу кривичног дела, а и они разлози који су дати у образложењима побијаних пресуда су противречни. Поред тога, бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче и да је суд неосновано одбио доказни предлог одбране да се изведе доказ вештачењем од стране вештака ветеринарске струке, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 395. ЗКП. Такође, бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче и да током поступка није на несумњив начин доказано да су окривљени критичном приликом ловили дивљач чији је лов законом забрањен и да су се у вези тога претходно договорили па их је требало ослободити од оптужбе, те бранилац даље истиче да су искази сведока ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ противречни како сами себи, тако и међусобно, а противречни су и осталим изведеним доказима, дајући при томе сопствену анализу и оцену изведених доказа, као и износећи сопствене чињеничне закључке који су потпуно другачији од оних датих у побијаним нижестепеним пресудама, уз детаљно описивање при томе технике лова птица и опреме која је потребна за тај лов, а којим наводима, по налажењу Врховног суда, бранилац суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како повреде одредаба члана 395, члана 438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 440. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљених оценио недозвољеним.

Бранилац окривљених у уводном делу захтева за заштиту законитости као разлог његовог подношења наводи да је суд одлуком о кривичној санкцији повредио кривични закон, погрешно при томе означавајући да је реч о повреди кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, уместо о повреди кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљених даље у образложењу захтева уопште не указује у чему се састоји повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, односно не наводи у чему је то конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљенима и која конкретно одредба кривичног закона је повређена, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, с обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Марка Ристића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев браниоца окривљених у односу на наведене повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**